

Mierne náročná túra, ktorá končí na Chate pod Soliskom. To bol cieľ nášho účelového cvičenia, ktorý určila telocvikárka p. Litvinová. Naša triedna bola radosťou bez seba, športovo zdatná, energická a optimistická drobná žienka si túto vzácnu príležitosť, ako byť so svojou triedou aj mimo hodín ošetrovateľstva, nemohla nechať ujsť. My sme sa tešili tiež, to sme však nevedeli, čo nás čaká...

Deň sa začal už skorým budičkom, vstávať o 5.30, no žiadna sláva. O siedmej bol zraz na železničnej stanici v Poprade. Cesta vláčikom i autobusom bola celkom fajn. Vystúpili sme na Štrbskom Plese a začala sa túra. Pani Litvinová i naša triedna zvolil tempo, ktorému sme ledva stačili, fučali sme ako na nejakom maratóne. Počasie bolo veľmi príjemné, teplé slniečko sa na nás usmievalo a my sme v dobrej nálede obdivovali krásu našich veľhôr. Aj som zazerala, či niekde neuvidím nejakého kamzíka, ale nejak to nevyšlo. Pri chate sme posadali, kde sa dalo a pustili sme sa do jedla. Veď nám aj poriadne vytrávil. Naivne sme si mysleli, že už nás čaká len cesta späť. Omyl! To bola len prestávka, to „pravé orechové“ nás len čakalo – výstup na Solisko! To bola túra! Vysoké skaly, strmý kopec, bola som v koncoch. Nikdy mi nenapadlo, že aj chodenie môže takto unaviť. Pravdou je, že hoci výstup bol dosť náročný, až teraz som si uvedomila, aké nádherné sú naše Tatry. Vyzerali úplne inak ako tie skaly, ktoré vidím z okna internátnej izby. Hundrali sme, vzdychali, ale do cieľa sme nakoniec došli. Výhľad bol neopísateľný! Naspäť sme sa vracali okolo Štrbského plesa, jednoducho krása! Na internát som sa od únavy takmer plazila, ale ten pokoj v duši bol nenahraditeľný. Ani neviem ako a zaspala som ako v bavlne.

NIKA

NA
SOLISKO
PO
VLASTNÝCH

